

BÍRÓ TÍMEA

Olyan jó, hogy te nem látod

kétszer haladtunk el aznap az a ház előtt
és mindkétszer ugyanott ült
nem ülhetett máshol
a faház előtti területen kétoldalt
pocsolyák terebélyesedtek
csak az a keskeny sáv maradt
a két kiskorú tó között
csak az a vékony száraz sáv
amin épphogy elfértek a lábai
mozdulatlanul mint egy szobor
ha nem akarta hogy a barna víz
a bőréig tolakodjon
olyan jó hogy te nem láttad
a lánchoz kötött fogságot
eltakart a kendő de ha te mégis ébren
akkor a tenyerem

nézed majd eleget tehetetlenül
az összepréselt életet amiben
a kutyának már ugatni sincs kedve
kinövöd a kendőt kinövöd a tenyerem
és sírva jössz majd haza
a könnyeid ráfolynak az almáspitére
órákon át vigasztallak magyarázom
hogy nem menthetünk meg minden állatot
persze te ettől a naptól kezdve minden
uzsonnádat neki viszed

egy idő után már én se teszek
salátalevelet a kenyérszeletek közé
amikor arra járok látom hogy
úsznak a poccsolyák felszínén

nem menthetünk meg minden állatot
mondom amikor bámuljuk az üres udvart
az arcod elé teszed mindkét tenyered
a poccsolyák összefolynak maguk alá
temetik a magára hagyott szigetet

Február elseje

nem erről akartam írni
de ahogy az egyik kezemmel
a babakocsit toltam a csendesnek
nevezett utcán a másikkal pedig
a telefonomba kezdtem írni egy verset
balra fordította a fejem a jól ismert csilingelés
a rövid lábú mackó testű kölyökkutya
nyakában rázkódott a csengő
a még sosem látott öregasszony
– nem szépkorú nem néni öregasszony –
egy hóvirágért hajolt le épp
a négy lábú pedig hogy társa legyen
a kincs felfedezésének
az orrával megerősítette a létezését
a sietséget hiszen február elsején még
nem szokták hóvirágok díszíteni a kertet
az asszony a jobb kezével a virágért nyúlt
a következő másodpercben ugyanazzal
a kézzel a kutyát verte
az egyik élőlény felülírta a másikat
– jó hogy nem te szeded le a virágot –
és a kutya keveset élt teste ránehezedett
a földre
miután szabadjára engedte a keserűséget
a végtagjában az ujjai ismét a virág
leszakítását célozták meg

hogy miért kell rögtön ütni
hogy ha már muszáj miért
nem elég csak egyet
hogy miért nyugszik meg
a sokat megélt szíve ha látja
a fekete földhöz lapulni az apró testet
ha félelmet lát a szemekben
ezt soha nem tudnám elmagyarázni neked
erre sose állnék készen
csak annyit tudnék mondani hogy
ennek az asszonynak biztosan
piszkos a keze piszkos a lelke
lehet hogy megkérdeznéd hogy miért
nyílnak virágok a piszkos emberek kertjében
igen hogy miért ismételném
azt is megkérdeznéd hogy ahány virág
annyi pofon járt a kutyának
mert te megszámloltad mind a huszonnégyet
fagyni fog éjszaka gyerekem
nem lesz reggelre virág nem lesz ütés sem